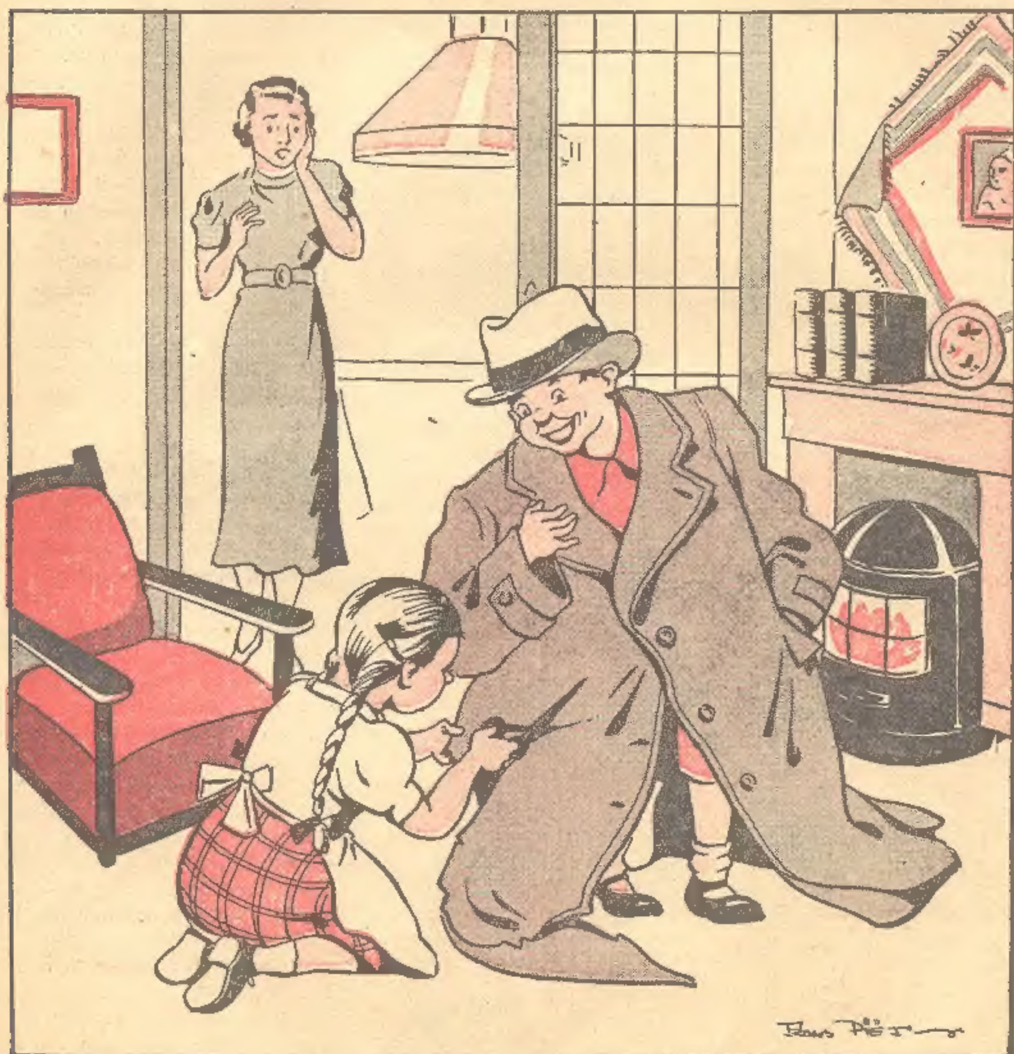
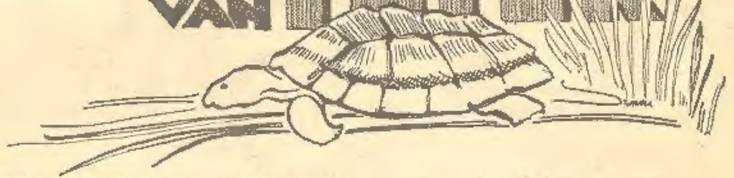
SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA 10 MAART 1938

„Kijk eens, mama, als we 'n stuk van vaders jas afgeknipt hebben, past hij Wim precies!"

Waarom een schildpad midden in zijn winterslaap wakker werd.

ETER was een stil jongetje, dat het liefst in de tuin speelde of op het bankje bij de vijver zat om naar de visjes te kijken.

Hij kwam zo goed als nooit op straat. Peter was trouwens nog te klein om vriendjes te hebben.

Zijn grote zus ging naar school en als zij thuis kwam, moest zij zoveel huiswerk maken, dat zij voor kleinen Peter helemaal geen tijd over had. Peter mocht van den dokter ook niet spelen en stoeien, zoals alle andere jongetjes. Hij was een zwak ventje met een wit gezichtje en erg donkere ogen.

Op advies van den geneesheer waren de ouders van Peter in het voorjaar uit de stad vertrokken en naar het platteland verhuisd. De lucht was daar veel gezonder. Peter zou er zeker rode wangen krijgen.

Hij voelde zich er van begin af erg gelukkig. Vooral omdat hij in de tuin mocht spelen. Peter had van vader een eigen hoekje gekregen, waar hij zelf bloemetjes mocht planten. De mooiste kleuren stonden daar bijeen.

Op 't kleine vijvertje in vaders tuin had Peter twee bootjes gezet: een zeilscheepje en een prachtig stoombootje, dat je met een veer kon opwinden.

's Morgens moest Peter altijd een uurtje in de zon liggen. Moeder zette dan een tuinstoel op het gazon en kwam bij hem zitten. Alle vlinders, die voorbij fladderden, werden door Peter nageoogd, totdat ze in de andere tuinen verdwenen.

In het hartje van de zomer vierde Peter zijn verjaardag.

Hij kreeg van zijn ouders een schopje en 'n harkje. Zijn zus deed hem een leuk emmertje en 'n knalrood gietertje cadeau. Peter was nu een echte, kleine tuinman.

's Middags kwam tante Lien uit de stad op bezoek.

Tante droeg een grote doos, die zij voorzichtig vasthield. Er zaten wel twintig gaatjes in geknipt en Peter meende, dat hij binnen in de doos iets hoorde krabbelen.

Wat zou het toch zijn?

Tante feliciteerde hem en gaf Peter twee flinke zoenen.

„Ja, ik heb iets voor je meegebracht, Peter; je raadt nooit, wat het is."

„Zit het in die doos, tante?"

„Ja.... en het leeft."

„Een poes!"

„Mis, hoor."

„Een konijntje!"

„Ook niet! Je raadt het nooit. Maak de doos maar liever open."

Voorzichtig deed Peter het touwtje los en lichtte toen het deksel op. Neen, maar! Wat was dat!

Een schildpad!

Een kleine schildpad en het beestje stak meteen zijn kopje naar buiten! Wat zette Peter rare ogen op.

„Mama, 'n schildpad! Kijk eens. Hij heeft ook sla in z'n doosje."

„Ja, sla daar houdt ie geweldig veel van," zei tante. „Je moet hem daar iedere dag een beetje van geven. En raad eens, Peter, hoe of de schildpad heet?"

„Heeft hij een naam, tante?"

„Zeker. Piet!"

Peter was den koning te rijk. Een schildpad, die Piet heet!

Het beestje mocht op 't gazon lopen. Moeder haalde een kistje met wat stro en doeken erin.

's Morgens moest Peter altijd een uurtje in de zon liggen.

Dan kon de schildpad 's nachts daar gaan slapen.

Reeds na een week waren Peter en Piet, de schildpad, dikke vrienden. Als Peter over het gazon liep, dan trippelde de schildpad hem achterna. Maar buiten het gazon kon Piet niet komen, er stond een muurtje omheen en dat was maar goed ook, want anders zou 't diertje in de andere tuinen verdwaald zijn.

De zomer liep ten einde. De herfst naderde, de dagen werden kouder en Peter kwam zo goed als nooit buiten.

De schildpad lag in zijn kistje op zolder. Hij hield zijn winterslaap, maar toch ging Peter iedere morgen even kijken.

Toen werd Peter ziek.

Hij was zwaar verkouden geworden op 'n middag, dat hij met moeder boodschappen ging doen en de dokter, die er bij werd geroepen, gelastte, dat Peter te bed moest blijven.

Dat duurde nu reeds een volle week en 't arme jongetje werd steeds zieker. Hij had Piet, zijn lieve schildpad, in al die dagen niet gezien en moeder moest elke dag gaan kijken of 't beestje nog rustig sliep.

De dokter was weer geweest en en hij had gezegd, dat moeder een vuurtje moest aanleggen op Peter's kamer.

's Middags kwam de kachelsmid, die een klein, leuk kacheltje op 't kamertje van Peter plaatste. De volgende morgen stak moeder het kacheltje voor 't eerst aan.

Dat vond Peter fijn !

't Was nog al vochtig op z'n kamertje, 'n beetje warmte kon zeker geen kwaad.

Maar 't gezelligste was, dat Peter naar de vlammetjes kon kijken en ieder kooltje hoorde hij door 't roostertje vallen.

't Was net, of Peter zich meteen al 'n stukje beter voelde ! Moeder had de deur van zijn kamertje open laten staan, daar het er anders veel te warm zou worden.

Peter lag een beetje te soezen, toen hij ineens een gekrabbel hoorde. Trip, trip, trip, trip deed het op de vloer.

„Zeker een muis," dacht Peter en voorzichtig ging hij rechtop in zijn bedje zitten om te kijken.

Maar wat hij toen zag, kon Peter nauwelijks geloven !

Daar kwam Piet, de schildpad, aangewandeld en hij ging op zijn dooie gemak bij 't kacheltje liggen.

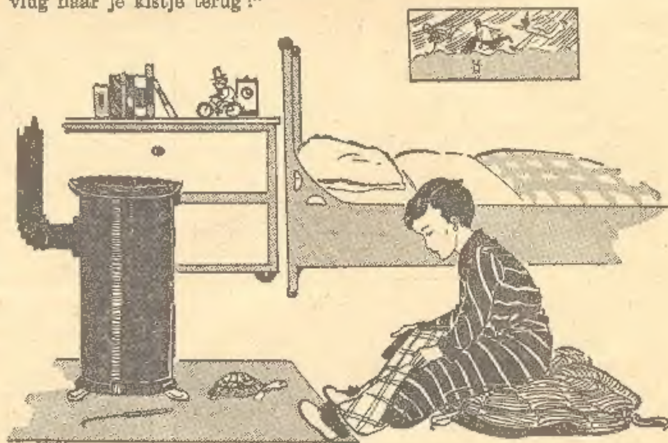
„Piet ! Piet !" riep Peter en de schildpad schoof zijn kopje naar buiten.

„Piet ! Jij moet slapen. Ga eens vlug naar je kistje terug !"

Peter werd van die dag af telkens 'n stukje beter. 't Leek wel, of Piet hem gezond had gemaakt ! Na twee weken mocht Peter voor het eerst even uit bed. Hij ging stilletjes bij Piet zitten en de schildpad zwaaide met z'n kopje heen en weer ten teken van blijdschap.

Toen het voorjaar aanbrak, was Peter volledig hersteld. Hij zag nog wel bleek, maar de dokter gaf goede hoop, dat de jongen spoedig veel sterker zou worden dan hij vroeger ooit geweest was.

Natuurlijk liep Peter meteen de tuin in. Het zonnetje scheen warm,

Hij ging stilletjes bij Piet zitten en de schildpad zwaaide met z'n kopje heen en weer ten teken van blijdschap.

Maar de schildpad bleef rustig liggen.

Moeder was naar boven gekomen en zag Piet meteen.

Zij moest lachen.

„Kijk, Piet heeft het graag warm. Hij voelde zeker, dat de kachel aan is. Weet je wat, Peter, ik ga zijn kistje halen en dan mag hij hier op jouw kamertje staan. De winter is toch bijna om, Piet heeft z'n slaap wel uit."

Dat was gezellig.

De schildpad lag de hele dag bij de kachel en 's avonds kroop hij weer in z'n nestje. Nu en dan wandelde hij door 't kamertje, vooral als Peter hem bij zijn naam riep.

Maar wat nog fijner was ?

de voorjaarsbloemetjes bloeiden reeds en de visjes in de vijver zwommen dartel op en neer.

De schildpad dribbelde achter hem aan, Peter zette hem 'n uurtje in het gazon : toen moest Piet weer naar binnen, want 't was voor hem nog niet warm genoeg om 'n hele dag buiten te blijven.

Spoedig werden de dagen langer, de zon scheen van vroeg tot laat. Peter was steeds in zijn tuintje bezig : Piet zat op 't gazon, want in de bloemperken mocht de schildpad niet komen. Hij had namelijk de stoute gewoonte steeds de mooiste bloemetjes op te eten en.... dat heeft Peter hem nooit kunnen afleren ! NOR. H.

DE AVONTUREN VAN LOEKI

IK HEB EEN BAD GENOMEN EVEN VOOR WE DE LUCHT REIS BEGONNEN. IK ZAL TOCH GEEN KOU VATTEN!

HA-HUM!

MEB

ZEG, PILOOT, ZOUDEN WE NIET WAT HOGER VLIEGEN? WE SCHEREN OVER DE DAKEN EN BOMEN!!

OKE! IK VOEL ME 'N BEETJE SLAPERIG VANDAAG!!

HONDERDDUIZEND ZWALUWKES! IK BEN M'N PASAGIER KWIJT! ....?

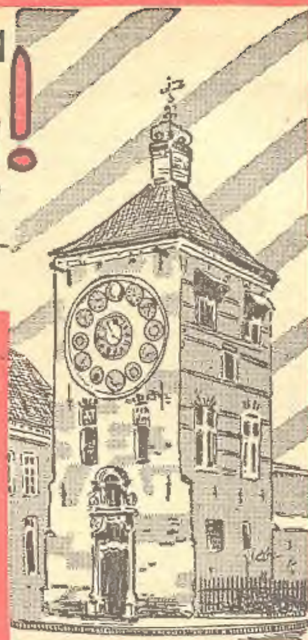
?

KIJK ME NU EENS AAN! ... NU MOET IK ALWEER 'N BAD NEMEN!

STEENKOLEN

DAT IS NOG EENS EEN TORENKLOK!

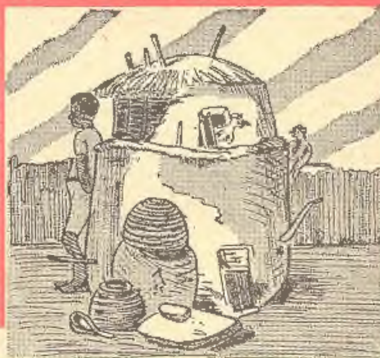
DEZE TORENKLOK, DIE IN LIER (IN BELGIË) TE BEWONDEREN IS, WIJST NIET ALLEEN DE UREN AAN, MAAR OOK DE DAGEN, DE MAANDEN, HET JAARGETIJDE, DE DIERENRIEM EN NOG VEEL MEER

1200 POND EN NIET MINDER.

IN BERLIJN LEEFT EEN TWAALF JARIGE JONGEN, HELMUTH LICHTERFELD GENAAMD, DIE NIET MINDER DAN 1200 POND KAN TILLEN

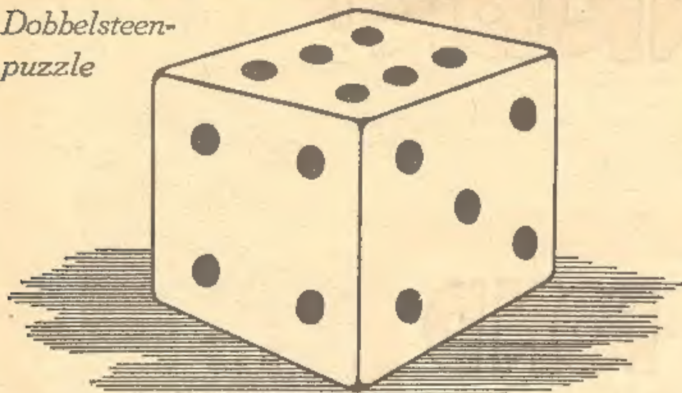
VIS EET EEN KAFFER NIET.

ER ZIJN VOLKEN, DIE HOOFDZAKELIJK VAN VIS LEVEN, MAAR EEN KAFFER HEEFT VAN VIS EEN EVEN GROTE AFKEER ALS WIJ VAN RUPSEN, WORMEN EN SPINNEN, DIE IN ANDERE STREKEN VAN DE WERELD TOCH OOK VOOR LEKKERNIJEN WORDEN GEHOUDEN. DE KAFFER VULT ZIJN MAAG LIEVER MET KIP EN DAAROM BOUWT HIJ ALLERAARDIGSTE KIPPENHOKKEN VAN VLECHTWERK EN BESTREKEN MET LEEM.

G. GLISSENHOVEN.

BONT ALLERLEI

Dobbelsteen-puzzle

Zet de getallen van 1 tot en met 15 elk bij één zwarte stip op de dobbelsteen. (Als je goed telt zal je 15 stippen zien.)

Je ziet ook d r i e zijden van de dobbelsteen. Let nu goed op! De getallen die je in de bovenste zijde zet — in die van zes stippen — moet je samentellen en dat getal dat je dan krijgt, moet precies gelijk zijn aan het getal dat je krijgt, als je de zijde met de 5 stippen samentelt. Tel dan de vier stippen samen en alweer krijg je hetzelfde getal als dat van de twee andere zijden. Moeilijk, hè?

Begin er maar eens aan. Je zult zien, het valt reuze mee, vooral als wij je eventjes op het goede pad zetten.

In elke zijde moeten wij dus hetzelfde getal als uitkomst krijgen. Weet je, wat we dan doen? We tellen eenvoudig de getallen van 1 tot en met 15 bij elkaar op. Dus zo: 1 + 2 + 3 + 4 + 5 + 6 enz. tot en met 15. Dat kan je zelf best uitrekenen. Daarna deel je de uitkomst door 3, omdat er drie zijden zijn en d i e uitkomst, die is de ware!

Dat is precies het getal, dat je voor elke zijde hebben moet!

Er is meer dan één oplossing mogelijk.

Oplossingen vorig nummer

DE PRIJSWINNAAR

WAAR IS FIDO?

DRIE-WOORDEN-REBUS 14

1. Gezellig (G=ezel-(w)lig).
2. Luipaard (L-ui-paard).
3. Populier (pop-u-(v)lier).

Hoe heet die vogel?

Mijnheer Pelikaan heeft hier zes namen van dieren opgeschreven.

Heel handig van hem, vinden jullie niet?

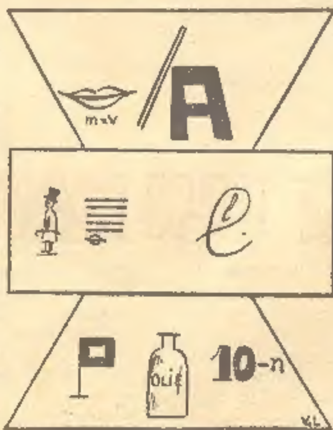
Maar hij kan nog meer!

Hij neemt van elke dierennaam één letter en als hij die letters in hun volgorde naast elkaar zet, heeft hij de naam gemaakt van een andere vogel.

Welke letters nam hij en hoe heet die vogel!

Drie-woorden-rebus 15

1. Het eerste woord is een gedeelte van de dag.
2. Het tweede is een snaarinstrument.
3. Het derde betekent iemand die je op de bon zet, wanneer je een overtreding begaat.

IZ TIK EN
ID HODE

Een toverspreuk?

Het lijkt er wel op. Boven het konijn staan vijf woordjes, maar het leuke konijn heeft wat gegoocheld met die letters en nu weet het geen raad meer. Kunnen jullie het konijn helpen en de letters weer op hun juiste plaats zetten? Wat staat er boven die tekening?
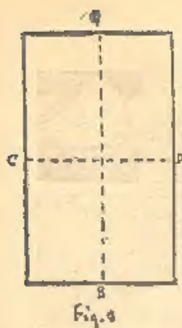

Fig. 1

Fig. 2

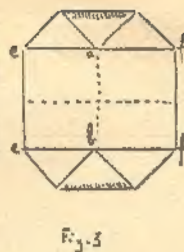

Fig. 3

Fig. 4

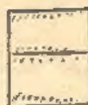

Fig. 5

Fig. 6

GOED EN GOEDKOOP KNUTSELEN

Een aardig postzegelmapje

Dit is alleen bedoeld als mapje om de postzegels in te bewaren of te bergen. Hiervoor heeft men niets anders nodig dan wat stevig papier. Lengte 12 cm. Breedte 8. Beter is nog: 16 bij 22.

Het vouwen zelf geschiedt aldus:

1e. Volgens de middellijnen AB en DC. Dus volgens de lengte en de breedte (zie fig. 1).

2e. De vier hoeken naar binnen vouwen tot aan de middellijn AB (fig. 2).

3e. De punten A en B worden weer naar binnen gevouwen, zodat ze de lijn ef raken (fig. 3).

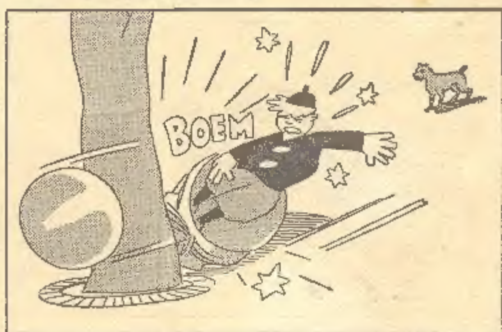
4e. Dit dubbele deel wordt nu nogmaals naar binnen geslagen tot aan de middellijn CD, waarbij men fig. 4 krijgt en dan vouwt men de twee uiteinden volgens de stippellijntjes om, maar nu niet naar binnen, maar naar b u i t e n, dus naar de a c h t e r z ij d e toe. Zo krijgt men fig. 5.

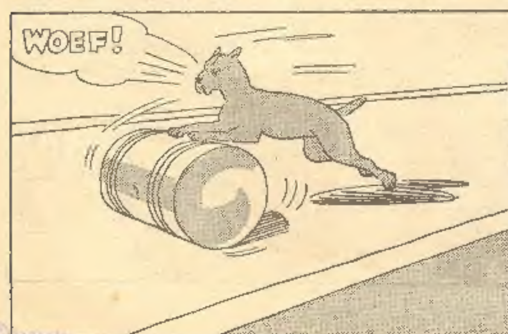
5e. En ten slotte trekt men een der driehoekjes die binnenin zitten uit het dubbele zakje en krijgt men het aardige practische mapje met twee vakjes dat heel geschikt is om postzegels in op te bergen.

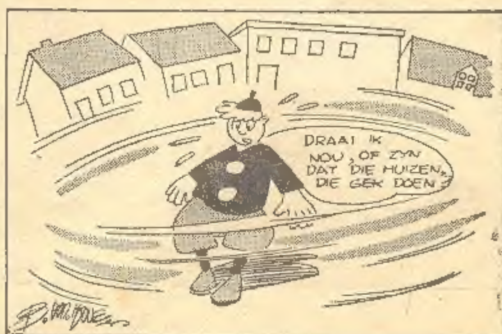
JAN-KLAAS

SJORS VOORVECHTER VAN DE REBELLENCLUB

EEN MISLUKT DINER.

